

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DIRK BIDDELOO

Toneelfonds J. Janssens * Antwerpen

1987

(N° 1269)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1987 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S.

JOSEPH OLIVIER: Oudere man met wit haar en rond brilletje.

Hij loopt meestal rond in een safaripak. Later zelfs in korte broek. Rookt sigaretten uit ivoren pijpje.

Soms draagt hij ook een zonnebril met spiegelglazen.

GUIDO OLIVIER: Zoon van Joseph. Onberispelijk geklede jongeman van omstreeks 25 jaar. Keurig gekapt. Hij is leraar in economie en informatica en spreekt een gekunsteld aandoend ABN. Maakt een hautaine indruk, behalve in het gezelschap van zijn directeur.

HUGO OLIVIER: Werkloze zoon van Joseph. Ongeveer 30 jaar, slungelachtig type, liefst met lang haar. Uit zijn kledij en manier van doen moet blijken, dat Hugo zich een groot en miskend artiest waant. Draagt ook een oorring.

ANNA OLIVIER: Dochter van Joseph. Jonge, mooie vrouw. Is kleuterleidster van beroep en dat kan men aan bepaalde tics merken. Zij gedraagt zich onvriendelijk en nors tegenover Joseph en Hugo, maar Guido is haar oogappel.

VAN WAFELGEHM: Corpulente, schijnbaar goedlachse levensgenieter, directeur van de school waar Guido les geeft.

(1 Dame - 4 heren)

D E K O R.

De handeling speelt zich af in een salon, dat aanvankelijk door burgerlijk aandoende meubelen en siervoorwerpen wordt ingenomen: een buffetkast met kitscherige postuurtjes, alsmede de ingelijste foto van een vrouw. Een paar plumpe fauteuils. Reproducties, die getuigen van een onpersoonlijke smaak. Een ovale tafel met een wit kleed. Later treft men in het salon meer en meer koloniale herinneringen aan: exotische maskers, een in ivoor gevatte wandelstok, een koker met speren, Afrikaanse sculpturen. Voorts nog een bibliotheek. Telefoontoestel.

Links een deur die naar de hall leidt. Rechts een deur die in verbinding staat met de eetkamer. Fond: deur waarlangs men zich tot de keuken toegang kan verschaffen. Naast de rechtse deur een raam met uitzicht op voortuin.

E E R S T E B E D R I J F.

E E R S T E S C E N E.

(Op tafel staan de resten van het avondmaal, alsmede drie nog lege, porceleinen kopjes. Links, op kop van de tafel, zit Guido Olivier. Hij zet een heel ernstig gezicht en leest in de "Financieel Economische Tijd". Onder zijn stoel staat een zwarte, glimmende aktentas. Naast hem, met de rug naar de fond-deur gekeerd, heeft Hugo plaats genomen. Hij heeft een koptelefoon op het hoofd en houdt de ogen gesloten. De bewegingen van zijn handen en hoofd wijzen er op dat hij helemaal in de -onhoorbare- muziek opgaat. Op de rechterhoek van tafel zit Joseph Olivier. Hij maakt een geheimzinnige, bijna schuldige indruk. Soms beloert hij haast onmerkbaar en beurtelings zijn beide zonen. Opeens gaat de keukendeur open en Anja komt binnen met een koffiepote in de hand. Haar blik valt het eerst op Guido en de jonge vrouw lacht hem vriendelijk toe.)

ANJA: (de pot uitnodigend boven Guido's koffiekop houdend)
"Guido?"

GUIDO: (Zonder op te kijken) Mmm.

ANJA: (inschenkend) Douwe Egberts. Je lievelingsmerk.

GUIDO: (iets toegeeflijker) Ja ja Anja. Het is goed. Dank je. (Anja schenkt in, kijkt vervolgens naar Hugo. Haar gezicht betreft.)

ANJA: (Luid) Hugo?!

(Hugo blijft met gesloten ogen ritmische hand- en hoofdbewegingen maken. Hij lijkt wel een dirigent.)

ANJA: (Schreeuwend) Hugo!!

GUIDO: (ontstemd) Alsjeblief zeg.

ANJA: Het spijt me, Guido. (Anja plaatst de doffiepote op tafel en rukt Hugo's koptelefoon af. Hugo laat een gil en is even zeer verontwaardigd.)

ANJA: (Scherp, verwijtend) Het is de laatste maal dat je dat ding op je hoofd zet als we aan tafel gaan, begrepen?

HUGO: (In de wolken) Muziek is de bron van alle leven. Ik voel haar als vloeibaar goud door mijn aderen stromen. Maar dat begrijp jij niet. Jij luistert liever naar het gejack van de kleuters uit je klasje... Kunst... Kunst! De betekenis van dat verheven woordt ontgaat je volkomen. Maar eens, als mijn stem in alle huis-kamers zal zijn doorgedrongen, zul je mij om een hand-tekening vragen en zeggen: Hugo, ik heb altijd geweten dat je een bijzonder talent was. Jij bent de trots van onze familie. (Guido kijkt verstoord op)

ANJA: Wat ik weet is dat jij een luie nietsnut bent! Een parasiet, die op kosten van de gemeenschap leeft en te lui is om werk te zoeken!

HUGO: (boos) De wereld heeft de plicht mij te onderhouden! (Hugo schenkt zichzelf een tas in en brengt Anja even in verwarring. Terwijl Guido met gefronste wenkbrauwen blijft verder lezen, richt Anja zich tot haar vader.)

ANJA: (tamelijk onvriendelijk) Koffie?

JOSEPH: Graag, als het kan.

(Anja wil inschenken maar schrikt.)

ANJA: (Hugo verwijtend aankijkend) Je hebt niets meer overgelaten voor je vader.

JOSEPH: Dat is weinig.

ANJA: (Geïrriteerd) Wil je soms dat ik opnieuw koffie zet?

JOSEPH: Ja. Of nee. Laat maar.

GUIDO: (zelf drinkend) Ja, laat maar. Koffie is slecht voor het hart.

HUGO: (aanstalten makend om recht te staan) Ik ga naar mijn kamer. Nog wat oefenen. De muziek!

ANJA: Ha nee, vriend. Dat zal niet waar zijn. Je kunt met mij samen de vaat doen.

HUGO: (zeer verontwaardigd) Waarom? Waarom altijd ik? Hé? Zeg mij dat eens! Hebben zij misschien geen handen aan hun lijf?

ANJA: (Opstaand) Je broer staat heel de dag voor de klas, je vader is op rust en jij hebt niets te doen. Of beter gezegd, je hebt wel iets te doen, maar je doet niets. Daarom kan het geen kwaad dat je af en toe een handje meehelpt in het huishouden. (bij woord broer vloekt Guido binnensmonds)

HUGO: (Met opgestoken vinger Anje naar de keuken volgend) Anja, jij bent een bekrompen bergertrut, weet je dat? En jij bent er de schuld van dat mijn muzikaal talent zich niet naar behoren kan ontplooien. Maar je zult daar spijt van krijgen, je zult daar spijt van krijgen, geloof me. En veel vlugger dan je denkt!
(Hugo en Anja af. Men hoort op de achtergrond borden-gerammel, geluid van stromend water en bitse stemmen. Ondertussen vouwt Guido de krant langzaam dicht en kijkt zijn vader streng aan.)

GUIDO: (Koel, kortaf) En? Hoe gaat het zoal?

JOSEPH: Niet zo best. Ik heb te veel koffie gedronken, geloof ik. (Guido begint op en neer te wandelen. Hij houdt de handen op de rug, maakt de indruk van een docerende professor.)

GUIDO: Het is nu precies vier weken geleden sinds we mama de laatste eer bewezen hebben.

JOSEPH: Vier weken en één dag.

GUIDO: Wat?!

JOSEPH: Wel ja. Vier weken en één dag. Een zaterdag.

GUIDO: (geërgerd) Goed! Vier weken en één dag. Welnu, vind jij zelf ook niet dat je op die relatief korte tijd nogal vreemd bent gaan doen?

JOSEPH: (Onschuldig) Hoezo?

GUIDO: Waarom vind jij het bijvoorbeeld nodig om dag in dag uit in dat belachelijk apepak rond te hossen? Dat deed je vroeger toch nooit?

JOSEPH: Jawel, jawel. Ik heb dat safaripak gekocht in Kolwezi. Negentienhonderd vijfenvijftig. Ik was nog niet getrouwd toen. En jij bestond ook noeg niet. Een zalige tijd.

GUIDO: (wijzend naar het aan de muur opgehangen masker) En dat? Wat heeft dat te betekenen?

JOSEPH: Dat heb ik gisteren hier opgehangen. Vind je 't mooi? Ik heb er nog een half dozijn boven.

GUIDO: Luister. Veel tijd heb ik niet, maar er zijn twee punten waar ik met jou toch eens graag over gesproken had. Ten eerste. De directeur van het college komt mij morgenavond hier een bezoek brengen. Welnu, onder geen enkele omstandigheid zal ik dulden dat hij je in dat carnavalskostuum te zien krijgt. Met andere woorden, het salon is morgenavond taboe voor jou. Voor mijn part werk je in de tuin of hou je je bezig op je kamer. Maar hier wens ik je niet te zien. Ik heb ook Hugo gewaarschuwd. Morgen moet het hier beslist rustig blijven. (Op dat moment hoort men in de keuken het geluid van brekende borden en de woedende stem van Anja. Hugo komt op, achtervolgd door zijn zuster. Hij loopt met driftige passen in de richting van de hall.)

ANJA: Nietsnut! Je kunt zelfs geen tas wegzetten zonder brokken te maken!

HUGO: (met de deurklink al in de hand) Brokken maken, brokken maken. Een zangcarrière zal ik maken, wat jij daar ook over mag denken. Burgerwijf! (Hugo af. Anja merkt Guido's misnoegdheid en maakt een verontschuldigend gebaar.)

ANJA: Neem me niet kwalijk, Guido. Maar je kent Hugo.

JOSEPH: Hij heeft soms veel noten op zijn zang.

GUIDO: Ja ja, het is goed Anja. Laat ons nu. (Anja af.)

GUIDO: (Op zijn horloge kijkend) Punt twee. Sinds ik les geef, zijn mijn activiteiten aanzienlijk toegenomen en ik heb nu reeds een tekort aan ruimte. Mijn kamertje is amper groot genoeg voor een leerling van de lager school. Maar jij... jij die over de grootste kamer van dit huis beschikt... en niets meer te doen hebt, jij zou toch kunnen ruilen met mij?

JOSEPH: Ja, dat is waar. Maar...

GUIDO: Ja?

JOSEPH: Maar mijn boeken, mijn meubelen, mijn ebbenhouten bureau, mijn siervoorwerpen. Dat zijn allemaal herinneringen aan mijn vroeger leven als koloniaal. Ik kan daar zomaar geen afstand van doen.

GUIDO: (Haastig) Dat hoeft ook niet, dat hoeft ook niet. We kunnen je heu... souvenirs hier en daar wel een plaatsje bezorgen en desnoods je boeken overbrengen naar de kelder. Enfin, we vinden daar wel wat op.

JOSEPH: (ernstig) Ik begrijp het.

GUIDO: (Opgelucht) Daar ben ik blij om. Ik zie geen andere oplossing.

JOSEPH: Ik ook niet.

GUIDO: (Hoopvol) Dan zijn we het dus met elkaar eens?

JOSEPH: Jazeker. Of nee, wacht eens. Er is toch nog een andere oplossing.

GUIDO: Hoezo?

JOSEPH: Ik hier blijven. En gij verhuizen.

GUIDO: Acht... acht jij het soms niet meer nodig om behoorlijke zinnen te vormen als je tot iemand het woord wil richten? Of is het misschien je bedoeling mij voor het lapje te houden?

JOSEPH: Helemaal niet, ik wilde enkel...

GUIDO: Honderd, nee, duizend maal al heb ik je verteld waarom ik niet meteen verhuizen kan. Je weet best dat de weg naar mijn college amper twee kilometer lang is, je weet nog beter dat het praktisch onmogelijk is om in deze buurt nog een woongelegenheden te vinden. Toch wil je voor geen rede vatbaar worden!

JOSEPH: Dat wil ik juist wel. Ik ben steeds bereid tot een ernstig gesprek, maar waarom moet dat altijd op ruzie uitdraaien?

GUIDO: Gesprek, gesprek. Je luistert gewoon niet naar wat ik zeg.

JOSEPH: (Opstaand) Bon. Ik ga eens naar mijn kamer. De kamer die dus bennenkort van eigenaar zou moeten veranderen. Wat mij betreft: in orde. Ik zal verhuizen. (Guido blijft zijn vader achterdochtig aankijken) Maar eerst ga ik nog een boekje lezen. Slangen en spinnen van Afrika. Twaalfhonderd dertig bladzijden. En maak je niet ongerust: ik lees heel vlug. (Joseph af. Guido vloekt binnensmonds. Dan rinkelt de telefoon.)

GUIDO: Hallo, met Olivier. Pardon? Oui, oui, Olivier. Wat? Hoe zegt u? Joseph? Nee, die is niet thuis. Het spijt me. Goedenavond.

GUIDO: (De hoorn opwerpend) Verdomme!
(De keukendeur gaat open en Anja verschijnt ten tonele. Ze is opgewonden.)

ANJA: Was het soms voor mij?

GUIDO: Natuurlijk was het niet voor jou, anders zou ik je toch geroepen hebben. Nee nee, het was voor de oude. Een vrouw! En ze sprak Frans.

ANJA: Een vrouw? Wat wou ze?

GUIDO: Dat heb ik haar niet gevraagd. Maar ik zal hem er wel eens over aanpakken. Een vrouw. Zo zo. Het is erger met hem gesteld dan ik gedacht had.

ANJA: Hoe is het toch mogelijk? We hebben nog geen miserie genoeg met Hugo!

GUIDO: Anja, soms vraag ik mij wel eens af wat de toekomst ons zal brengen.

ANJA: De toekomst? Wat bedoel je daar mee?

GUIDO: Wel ja, kijk. Morgen bijvoorbeeld al. Het zal mijn directeur natuurlijk niet ontgaan dat de tuin verwilderd is en dat dit huis dringend moet gerestaureerd worden. Welnu, een luiaard ben ik zeker niet, maar voorlopig ontbreekt mij én het geld én de tijd om er iets aan te doen. Maar de ouwe zou dat natuurlijk wél kunnen.

ANJA: Ja, maar dat zal hij waarschijnlijk niet doen. Hij is toch zo plots veranderd, vind je niet? Vroeger was hij de volgzzaamheid in persoon, tegenwoordig haalt hij allerlei flauwe streken uit. Zou de dood van mama daar iets mee te maken hebben?

GUIDO: Om het even. De toekomst van zijn kinderen, daar gaat het om. Toen mama nog leefde heeft ze me eens gezegd dat hij een hele som geld heeft uitgezet. Bovendien geniet hij ook nu nog van een hoog inkomen. Zijn verblijf in Afrika zit daar voor iets tussen, ze hebben hem destijds een soort invaliditeitspensioen toegekend.

ANJA: Ja, dat weet ik.

GUIDO: Dank zij een tropische ziekte. Bah! Niets van belang. Maar daar gaat het nu niet om... Er zijn twee mogelijkheden. Ofwel wordt de boel naar behoren opgeknapt en publiek te koop gesteld, zodat wij tenminste geld in handen krijgen. Ofwel, en dat is nog beter, geeft hij ons nu reeds een deel van wat we later toch zullen erven. We kunnen het best gebruiken.

ANJA: En als hij niet wil?

GUIDO: Dan zal ik maatregelen nemen.

ANJA: Hoezo? Dat kun je toch niet?

GUIDO: Ha nee? Ik kan hem gek laten verklaren. Het gesticht in! En al het geld voor ons.

ANJA: Maar Guido, het is je vader...

GUIDO: Helaas.

ANJA: Je mag zo hardvochtig niet zijn. De dood van mama was toch een zware slag voor hem.

GUIDO: Een zware slag van de molen, ja. Moeder had nooit mogen trouwen met hem. 't Is altijd een fantast geweest. In 't gesticht ermee!

ANJA: Misschien voelt hij zich door ons verwaarloosd, misschien probeert hij onze aandacht te trekken door zich zonderling te gedragen. Of anders heeft hij heimwee naar het verleden. Ik heb soms de indruk dat hij heu... zijn koloniale tijd opnieuw wil beleven.

GUIDO: Juist! Een bewijs te meer dat hij volslagen gek is. Eergisteren ben ik op zijn kamer geweest en ik heb daar wat gesnuffeld in zijn papieren.

ANJA: Maar Guido, zoiets doe je toch niet!

GUIDO: Sedert kort houdt hij een dagboek bij. Volgens hem leven wij in het jaar negentienhonderd drieënvijftig en staat dit huis niet in Antwerpen, maar in Elisabethstad. En wat meer is... hij schrijft gedichten over een knappe negerin, die natuurlijk alleen maar in zijn ziekelijke verbeelding bestaat.

ANJA: Misschien heb jij wel met haar getelefoneerd.

GUIDO: Ach, kraam toch geen onzin uit. Alhoewel. Ik moet te weten komen wie dat vrouwmens eigenlijk is. Maar nu iets anders. Mijn directeur komt morgenavond op bezoek rond zeven uur ongeveer. Kun jij er niet voor zorgen dat er voldoende drank in huis is?

ANJA: Ho ja, natuurlijk.

GUIDO: Cognac, whisky, gin, vodka, bier, wijn, je ziet maar. En heu ja, dat is waar ook. Je weet dat ik nog achterstallig loon moet trekken, zodat ik momenteel wat krap bij kas ben. Kun jij soms die drank betalen?

ANJA: (onderdanig) Ja ja Guido, maak je geen zorgen. Dat komt in orde. (Na een korte stilte, aarzelend) Broer, ik moet je iets bekennen.

GUIDO: Bekennen?

ANJA: Ja, ik heb een paar weken geleden kennis gemaakt met een jonge man. En ik dank dat ik verliefd ben geworden op hem.

GUIDO: Verliefd? Waarom? Is hij rijk?

ANJA: Ja, maar dat is niet de enige reden.

GUIDO: Heeft hij een diploma? En wat doet hij voor de kost?

ANJA: Charles heeft handelswetenschappen gestudeerd. En hij werkt in het bedrijf van zijn vader. Groothandel in textielwaren.

GUIDO: Mm. Klinkt niet zo slecht. Hoeveel per maand? (Hij strijkt met de duim langs de wijsvinger)

ANJA: Ja, dat weet ik niet. Zoiets vraag je toch niet.

GUIDO: Zo zijn de vrouwen. Ze vergeten altijd het belangrijkste te vragen. Merk van zijn auto?

ANJA: Een BMW 528, geloof ik.

GUIDO: Hm. En wanneer zie je die Charel terug?

ANJA: Charles. Ha, morgenavond. Hij komt mij thuis ophalen. Ik zal hem aan je voorstellen.

GUIDO: (kwaad) Maar verdomme nog aan toe! Je weet toch dat mijn directeur hier morgen is! Ik wil door niemand gestoord worden!

ANJA: (verzoenend) Ach toe, Guido. Charles komt mij enkel afhalen. We gaan naar een theatervoorstelling in het cultureel centrum De Steenhouwer.

GUIDO: Nooit van gehoord. (Op zijn horloge kijkend) Zeg maar, zou het mogelijk zijn dat je nu om drank gaat? De supermarkt is nog open en morgen zal het daar weer razend druk zijn.

ANJA: Ja Guido... Je bent toch niet boos?

GUIDO: (verstoord) Nee nne. Goed. 'k Ga naar boven. Huis-taken verbeteren. Breng jij straks koffie op mijn kamer?

ANJA: Natuurlijk, dat weet je toch.

(Guido knikt, neemt zijn aktentas op en verdwijnt langs de deur die naar de hall leidt. Anja volgt hem. Dan wordt het stil in het salon. Tot de telefoon verschillende keren rinkelt. Haastige voetstappen, Hugo verschijnt ten tonele en neemt de hoorn op, evenwel vergetend dat hij nog een koptelefoon op heeft.)

HUGO: Hallo? Hallo? (hij ontdoet zich vloekend van zijn koptelefoon) Hallo? (Plots zeer blij) Yvonne! Schatje! Blij je te horen, zeg! Ach, de meeste artiesten zijn verstrooide mensen, dat weet jij toch ook wel. Hoe zeg je? Een verrassing voor mij? Wat dan wel? Allé toe, zeg het me. Hu? (zeer enthousiast) Maar nee, dat had je niet mogen doen... Dat kan ik gewoon niet aannemen... Morgenavond om zeven uur hier thuis?

HUGO: O, dat is prachtig... Ach, lieveling, ik weet niet hoe ik je moet bedanken... Maar als ik eenmaal beroemd ben, zal ik het je rijkelijk vergoeden. En ik geloof werkelijk dat de deur naar het succes nu op een kier staat. Dank zij jou. Dank zij jou! (Hij geeft een zoen) Ja, Yvonne, ja lieveling, elke dag zal ik oefenen, dat is beloofd... En heb je vanavond soms tijd om... wat? Ha, je moet dringend weg, erg jammer. Weet je lieveling, dat je stem mij als hemelse muziek in de oren klinkt? Zeker vandaag? Ja ja... Ik laat beslist iets weten. En nogmaals bedankt. Ik omhels je duizendmaal. Daaaag! (Hugo haakt op, maakt een paar danspasjes en zingt enkele liedjesflarden. Haast jodelend) Hugo, je bent er bijna! Je bent er bijna, jongen! Wat zullen ze opkijken! Je bent er bijna en we gaan daar iets op drinken! (Immer neuriënd opent Hugo de barkost. Hij haalt er een fles sherry uit, vult een glas en zet het aan de lippen. Net wanneer hij drinkt, vliegt de deur van de hall open. Guido komt op, Hugo verslikt zich.)

GUIDO: Ha-haaa! Ha-haaaaa! Op heterdaad betrapt! (Terwijl hugo overvallen wordt door een hoestbui, komt Guido met gekruiste armen op hem af.) Zo zo. Alweer stiekem aan het zuipen, zie ik. Mijnheer de artiest komt dus hier inspiratie opdoen. Of wil hij soms troost zoeken in de drank, omdat zijn genialiteit niet door iedereen wordt erkend?

HUGO: (Hoestend) Wat gaat jou dat aan? Wat kan jou dat schelen?

GUIDO: Spreek zo niet tegen mij, brutale nietsnut! Koekoeksjong! Lintworm! Je schijnt te vergeten dat je uit mijn handen eet en drinkt. Welnu, met dat drinken is het voortaan afgelopen. (Guido bergt de fles op en steekt de sleutel van de kast op zak.)

HUGO: Die fles is niet van jou! En die sleutel ook niet!

GUIDO: 't Is jammer dat hij niet op je grote mond past. Ha! Ha! Ik hoorde je gisteren toevallig "oefenen". Enfin.

GUIDO: Het hangt er vanaf wat je onder oefenen verstaat. 't Was net alsof er een oude olifant op sterven lag en ik had veel zin om dat beest af te maken.

HUGO: Later zul je wel een toontje lager zingen, Guido, dat verzeker ik je.

GUIDO: Zwijg idioot. En pluis liever de advertenties na in de reclamebladen. Als ze een kluns nodig hebben met twee linkerhanden, maak je misschien een kans.

HUGO: (gekrenkt, bedroefd) Van Gogh, Vincent Van Gogh, met hem voel ik me verwant.

GUIDO: Ja en nee. Jij bent ook niet goed snik. Maar hij was geen bastaard.

HUGO: (Wanhopig.) Ik verbied je mij zo te noemen!

GUIDO: Jij hebt mij niets te verbieden! (tergend) Kan ik het helpen dat mijn vader een horendrager was?

HUGO: Ga weg! Laat me met rust!

GUIDO: Jij komt hier regelmatig drinken, dat is een tweede gewoonte geworden.

HUGO: Niet waar! Het is de eerste keer vandaag. Ik wilde iets vieren.

GUIDO: De feestdag van de onnozele kinderen, zeker. Als ik je ooit nog betrap, zal het je beste dag niet zijn. (Met een plotse beweging gritst Guido de koptelefoon weg.) En dat zal ik voorlopig ook maar bijhouden.

HUGO: (Op Guido toespringend) Geef hier! Geef hier zeg ik je! (Guido rukt zich los en haalt een ploertendoder uit zijn binnenzak)

GUIDO: Kom maar op, bastaard. Vooruit, waarop wacht je? Kom op, dan kan ik je laten voelen wie hier de baas is.

HUGO: (machteloos) Daar zul je voor boeten! Let op mijn woorden!

GUIDO: (honend) Hahahahaha! Maak dat je wegkomt, onnozelaar! (Hugo vloekend af. Guido steekt zijn wapen weer op zak en blijft vals lachend voor zich uitstaren.)